

10
ите волности и разнеженост. И за да спаси брата си от натрапената съпруга, Александър неволно се залови за внезапно хрумналата мисъл:

— Доколкото сме чували, крал Андрея има от първата си съпруга две дъщери, които биха могли с достойнство да красят всеки престол. За нас ще бъде голяма гордост и голяма чест, ако венгерска принцеса стане царица на българите.

Крал Андрея се усмихна. Предложението го изпълни с доволство. Ала той се опита от ^{чу}преличие да отклони предложената комбинация.

— Дъщеря ми Елисавета беше сгодена за принц Херман — наследника на Тюрингия, който за зла чест, почина в ранна възраст. Но тя останала в дома на ландграфа и сега е годеница на втория му син — Людвиг. Свадбата ще се празнува подир две-три години, поради младата възраст на момата. А пък Анна, тя е също тъй млада. Съвсем дете. Няма още петнадесет години.

Иоан Асен поклати глава.

— Ние не бързаме. Ако получим верната дума на венгерския крал и сключим съюз с него, младата принцеса ще може да отрастне наоля в бащиния си дом, докато дойде деня в който ще бъдем щастливи да я приемем между нас.

Андрея се замисли. Отиде към тясното прозорче, последван от двамата си сина, граф Банфи и братовчеда си, размени няколко кратки слова с тях. Предложението на българите го изпълваше с гордост, и радост, съюзът с тях бе необходим повече на него, отколкото на латините. Войската му чакаше край границата, морна, изтощена от глад и болести, със затаен бунт в сърцето. Болярите разчитаха на бавенето му, за да заграбят властта. А сръбският крал бе успял в това време да получи кралски венец от папата.

Нямаше какво да избира.

Той се върна към ^{царя}царя, протегна ръка, стисна десницата му,

— Приемам. Белград и Браничево ще бъдат зестра за Анна. Тъй